

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

També és Figueres | El senyor Ramon Guardiola, mestre, artífex del Museu Dalí i alcalde de Figueres, no ho podia preveure. Amb la imminent erecció de l'ambulatori a la pujada del Castell, part del barri del Garrigal s'havia de derruir i calia treure'n els residents que hi vivien. El batlle va facilitar treball als que van voler en la recollida d'escombraries i els va allotjar en uns pocs i minúsculs blocs de pisos fets a la sortida de Figueres anant a Llers. Amb aquest gest, social en aparença, Guardiola no podia sospitar que posava a germinar el pinyol d'un conflicte. Però sí que ho havien de saber d'altres responsables municipals que, ja en democràcia espanyola i amb conflictivitat palesa, van afegir cases i més cases al mateix lloc. I que a Figueres regalessin habitatges va atreure molta *penya* aspirant a la bicoca pagada pels contribuents, tants, que en resultà un barri amb centenars de veïns alguns dels quals tenen negocis pròspers, sobretot en el ram dels psicòtrops, que els ha fet rics i fins i tot milionaris: fa uns anys, la família un membre de la qual havia acotellat una noia, abans de l'escapada va passar pel banc a, com aquell qui res, retirar set milions de pessetes de llavors, de quan ben pocs figuerencs tenien un compte cor-

rent així de gras. Acabem de saber que molts dels esmentats residents no només no han pagat mai el lloguer simbòlic, sinó que s'han apropiat d'altres habitatges que relloguen, i n'han ocupat de privats veïns. Els nostres administradors ara diuen que en trauran els que no paguen. D'una banda, ui, quina por!, i de l'altra, sí, se n'aniran quan els invitin a una residència millor que també pagarà el contribuent. Aquest proteccionisme generat pel temor i el profit (ara en parlarem) en detriment de necessitats objectives és beneït per l'esquerra *tontorrana* i/o pels antiracistes de bolquers que, anava a dir paradoxalment, uns i altres acaben fomentant la dreta i el racisme més crispats (com l'efecte del conegut síndrome Camacho sobre l'independentisme). Al llarg del temps s'han apuntat episodis d'un hipotètic *Empordà-connection* que ajudarien a entendre els nostres administradors, excepcions a banda: aquests centenars o milers estan empadronats i voten. Per saber-ne més cliquin el [link](#) Restauració espanyola del XIX.

Aquest cos veïnal que eixuga bona part del diner públic social altrament esgrimeix i exigeix una idiosincràsia pròpia i blindada. Així ha assolit que al seu *town* la policia només hi entri demanant permís, que el bus urbà no hi pugui passar... o que, quan les escoles figurenques tenen una ràtio de 25/30 alumnes per classe, la «seva» estigui per sota de 10, etc. Un món dins d'un altre amb codis particulars que inclouen, com hem vist, tinença i ús inopinat d'armes per deixar expedits afers

que en el cos de què es beneficien resolen policia, jutges, notaris...

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Torroella, la nostra capital interior

| Des de sempre hem tingut al cap que Torroella de Montgrí era la nostra capital interior. No hi ha discussió, en aquest sentit; amb permís de la Bisbal, és clar, que és la nostra capital administrativa. Sobre quina és la nostra capital marítima, hi hauria més polèmica: Palafrugell, Palamós, Sant Feliu? Però no ens perdem en bizantinismes. Parlàvem de Torroella, la nostra *Tarruella*. La posada en marxa de l'Espai Ter li ha donat l'espai escènic polivalent que li mancava. I amb aquest, els seus equipaments culturals assoleixen gairebé el ple. I dic gairebé, perquè sempre hem de deixar un marge al creixement i a l'exigència, només faltaria. És normal que, a la nostra franja marítima, la cultura estiuenca prengui matisos més *festivaleros*, més *mainstream*, ocupats com estem a lligar el desenvolupament econòmic i turístic amb el desenvolupament cultural. No és pas que Torroella sigui molt diferent d'això, però la seva proposta d'estiu ha acudit a models més nòrdics, i s'ha cabussat de ple en els festivals de música clàssica, amb un èxit que només po-

>> Vestíbul interior de l'Espai Ter, a Torroella de Montgrí.

dem aplaudir de mala manera. I és aquí on l'Espai Ter fa el seu millor paper, un auditori polivalent que complementa i millora la totalitat d'espais existents. Amb la crisi, el creixement cultural s'ha complicat, i tot és tan críticament líquid que el dubte plana arreu. Però la solidesa de la tradició cultural de Torroella esbargeix incerteses. Les coses mai no són perquè sí i, en el seu ADN municipal, Torroella hi porta de temps la cultura adherida a les cèl·lules. La seva marca simbòlica ens parla de música culta, de cine, de jazz... i catalitza tota l'activitat cultural d'aquells que es mouen a l'ombra del Montgrí i s'escampen per la plana. I sí, a tot això, l'Espai Ter hi suma un innegable valor afegit.

Un de la Bisbal | Javier Garcés és un home discret, aparentment eixut. I és un artista i treballador incommensurable, i això no és pas cap hipèrbole: els que heu vist obra seva segur que ho enteneu. Viu a la Bisbal, i allà té el taller, hi esculpeix, hi dibuixa, hi pinta, hi treballa el fang, la fusta. L'any passat va guanyar el premi d'Escultura Vila Casas, i aquesta tardor ha presentat les seves obres al Museu de Can Framis a Barcelona, amb un èxit memorable. L'obra de Javier Garcés demana llums nítides, proposa realitats paral·leles que no volen defugir la realitat a la qual pertanyen, però sí que la matisen i sovint la milloren. Durant la nevada descomunal del març de 2010, en el pati del seu taller, aleshores a Vulpellac, tots els arbres i plantes volaven, es movien inversemblantment testos,

branques, tot, excepte la tovallola de ceràmica que penjava d'una figuera: una tovallola absolutament perfecta, que en un matí plàcid no haguessis distingit dels elements reals, però que aquell dia no es movia gota enmig d'aquell caos dinàmic de neu i vent. Amb aquella immobilitat, la tovallola reclamava la seva essència bàsica d'objecte artístic.

Si mai teniu l'opció de contemplar obra seva, no ho dubteu: aneu-hi i participeu de la seva realitat fulgurant.

Vilopriu, Pins, Colomers... | A la part més petita de l'Empordà Petit, aquesta tardor s'hi ha calat foc. En sabem els resultats. El mateix dia de sant Martí, inici de l'incendi, un conegut piulava: «S'hauria d'informar que l'entorn de Vilopriu es va cremar el 2010, 2012 i 2013. Costa pensar que sigui casualitat. Ànims, Vilopriu. Força, Empordà». Ai, el foc, la por finisecular empordanesa que el foc arribi a les Gavarres! Sempre hi estem a un pas... Ai, maleïts piròmans, Gavarres fràgils i necessàries!

LA CERDANYA

sandra adam

Nits il·luminades a Cerdanya | Enguany hi ha novetats per als aficionats a l'esquí: a la Masella podrem esquiar de nit. Durant aquesta tardor s'han instal·lat diferents fanals per il·luminar un total

de deu quilòmetres de pistes. Això vol dir que, els caps de setmana i festius, de les sis de la tarda a les nou del vespre, tretze pistes i l'Skatepark estaran oberts, i set remuntadors funcionaran.

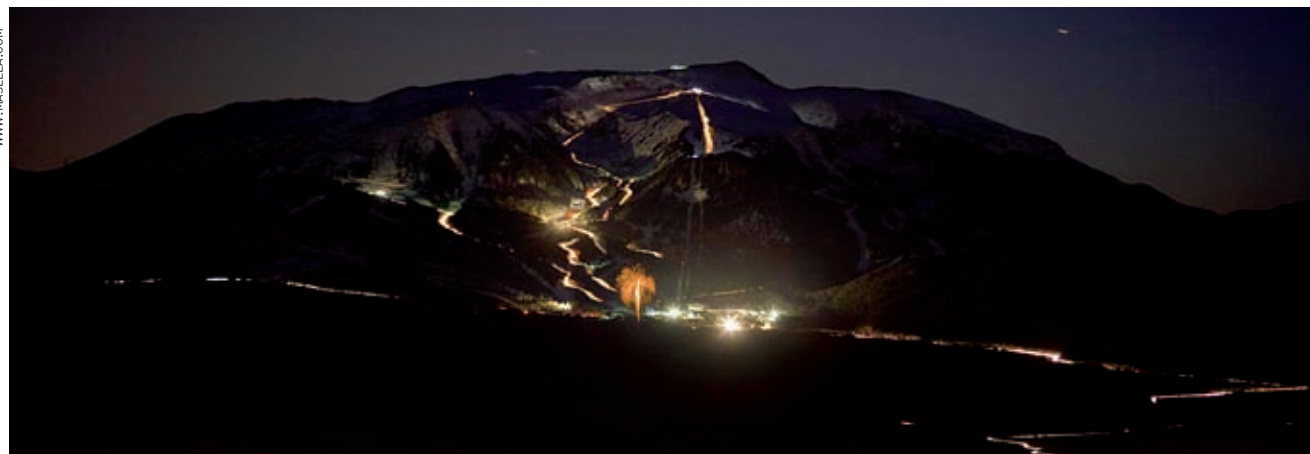
El mes de novembre vam poder veure les primeres proves dels fanals. Dic «vam poder veure» perquè des de tot Cerdanya es veu el traçat de llum al centre de la muntanya, que habitualment veiem fosca.

Aquesta iniciativa ha fet parlar molt a tota la comarca: que si la factura de la llum, que si la contaminació lumínica... però la veritat és que la idea obre múltiples possibilitats, sobretot per als professionals del món de l'esquí, que podran allargar unes hores els entrenaments o les classes. Mai, però, podrà substituir l'experiència d'esquiar de dia, ja que no només és el fet de practicar un esport sinó que també és el fet de gaudir de l'entorn.

De ben segur caldrà provar-ho, ja que les sensacions seran ben diferents de les que es viuen a plena llum del dia. Els que no vagin a esquiar, que no pateixin: si miren per la finestra sabran si avui s'esquia de nit o no.

«Forum emploi» | Cerdanya francesa i Cerdanya catalana molts cops viuen d'esquena i ni tan sols es miren. Una iniciativa molt interessant que es fa al costat francès és el «Forum emploi», una mena de fira de treball en què les empreses de la zona exposen les ofertes de feina que tenen disponibles per a la temporada d'hivern.

>> Vista nocturna de les pistes d'esquí il·luminades de la Masella.

WWW.MASELLA.COM